

Сім господинь

Іван Сенченко

У нас в хаті небагато дівчаток. Тільки Оксана, та Юля, та Марина, та Христя, та Катря, та Оля, та ще Ліна...

Порахуйте, скільки їх?

Мама каже:

— Оксано, хату підмети!

— Добре, — обзивається Оксана, та тільки мама за двері — кричить:

— Юлько, хату підмети! Кому я кажу!

А Юля відповідає:

— І не подумаю. Хіба немає меншого за мене? Он Христя. Чуєш, Христе? Хату підмети, мама сказала!

— А чого це мені підмітати? — розсердилася Христя.

— Я он і місяць тому підмітала, і ще раніше — влітку... І минулого року раз... Я не хочу. Я не маленька. Он Катря без діла сидить. Чуєш, Катре, хату підмети!

— Еге, яка, — обізвалася Катря. — А ось і не підмету. То тобі Христя сказала, щоб підмела. Так що можеш. Та й Олька у нас є. Чого це Ольці така полегкість, що вона ніколи й за віник не візьметься? А вже їй сім років. Чуєш, Олько, кидай свої ляльки. Віник бери. Хату підмітай!

— Оце мені лихо, — захлипала Оля. — Все Олько та Олько! Не хочу я підмітати. Он Лінка ніколи нічого не робить. Кажуть: маленька. А яка вона маленька, коли їй уже п'ять років? Хай привчається, а то виросте за нашими спинами і не знатиме, як мамі допомагати. Чуєш, Лінко, віник бери!

Ліна не опиралася. Взяла віник і як почала підмітати!

Кушпелу таку збила, що і в хаті нічого не видно.

Зайшла мама.

Взялася за серце:— Лишенько моє, лишенько! Правду люди кажуть: де сім господинь, там хата не метена!